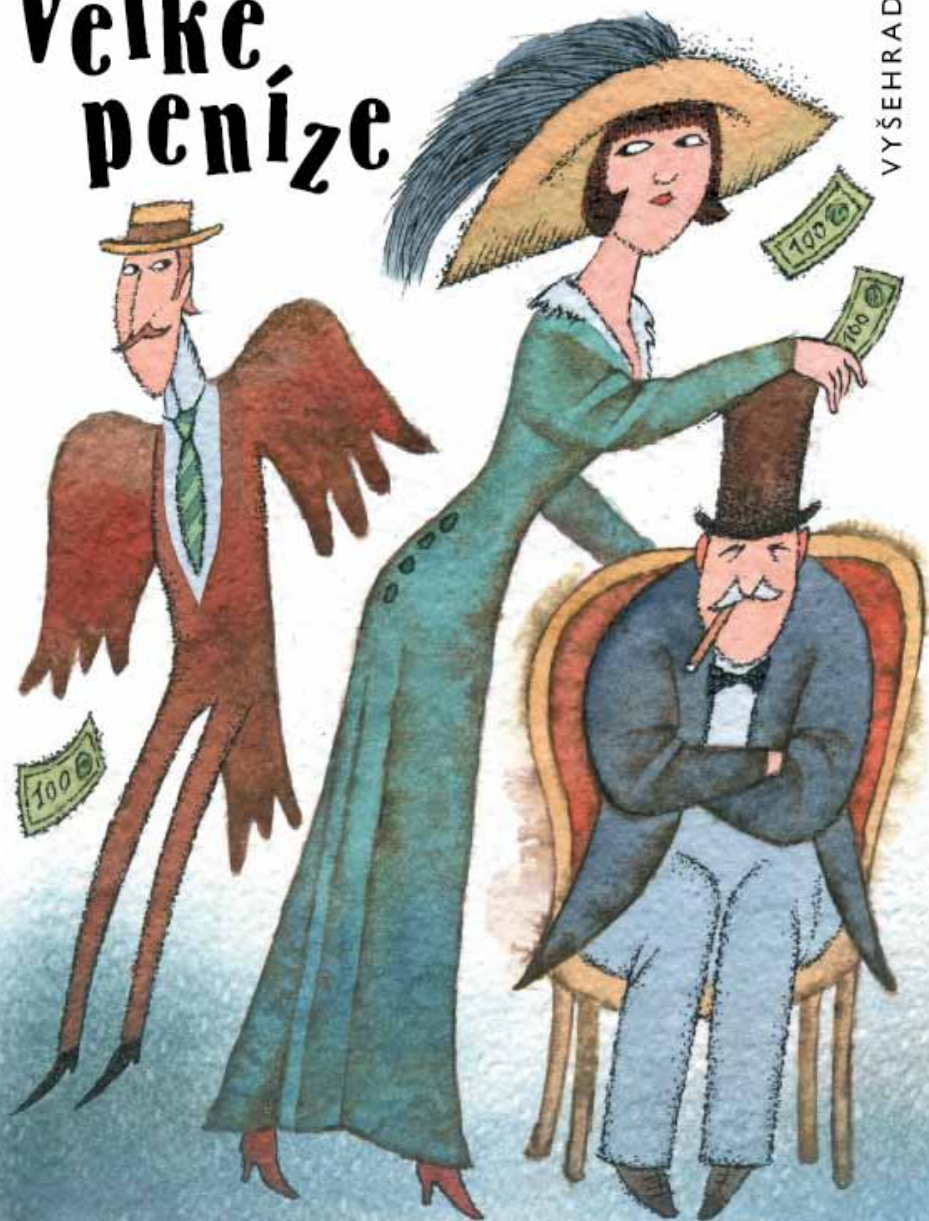

P.G. WODEHOUSE

Velké peníze

VYŠEHRAĐ

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

VELKÉ
PENÍZE

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Velké
peníze**

VYŠEHRA D

Z anglického originálu Big Money
přeložil Ivan Vávra. Ilustrace Adolf Born.
Typografie Vladimír Verner.
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1473. publikaci.
Odpovědná redaktorka Marie Válková.
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě).
Doporučená cena E-knihy 150 Kč.

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate

Translation © Ivan Vávra, 2016
Illustrations © Adolf Born, 2016

ISBN 978-80-7429-709-0

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Lord Biskerton a jeho přítel Berry

Jednoho květnového poledne, v čase, kdy Londýňané přestávají na chvíli kolotat a kmitat, aby se občerstvili nějakým soustem, probíhalo v malé jídelně Klubu trubců na Dover Street radostné setkání dvou bývalých spolužáků. Hostitelem byl Godfrey, lord Biskerton, syn a dědic šestého hraběte z Hoddesdonu. Jeho hostem byl John Beresford Conway, kdysi nerozlučný kamarád. Jeho lordstvo bylo dopoledne v City, kde jednalo se svým bankéřem o jakémisi drobném přecherpání účtu, a na Cornhillu se náhodou potkalo s Berrym Conwayem. Od jejich posledního setkání uplynuly již tři roky, a proto se lord Biskerton teď tvářil podobně, jako by starostlivý majitel blešího cirkusu zíral na jednoho ze svých cvičených svěřenců, který se na čas neopatrně zatoulal.

„To je něco nepopsatelně úžasného,“ pravil užasle, pojídaje smaženého platýse. Lord Biskerton, mezi spolužáky zvaný Biskroun, byl nazrzlý mladík, jehož tvář zdobil náznak knírku téže nazrzlé barvy.

„Naprosto úžasné a nepochopitelné, když uvážíš, že my dva, jako já na jedné straně a ty na druhé, jsme bývali totálně nerozluční, jako párek s hořčicí. Spolu jsme sdíleli dobré i zlé jak siamská dvojčata – a teď, když to spočítám, jsme se vůbec neviděli od té doby, co Peanut Brittle vyhrál Jubilee Handicap! Chápeš to?“

Berry Conway se rozpacitě zavrtěl. Bylo vidět, že je celý nesvůj.

„Ale jak se to mohlo stát?“ lamentoval lord Biskerton, který se rozhodl přijít tomu na kloub. „To chci vědět! Pořád někam chodím, na dostihy, do restaurací, do divadla, nic nevynechám. Jak je možné, že jsme se nepotkali? Většina lidí ti řekne, že mě se hned tak nevyhneš. Zeptej se, koho chceš, a řekne ti to samé. To mě podrž, člověče, kde se tady zase bereš, bědují a prchají do postranních ulic, když se ocitnu poblíž, jenže za druhým rohem do mne zase narazí. Jakým způsobem ses tomu právě ty vyhnul?“

„Asi to máme v rodině. My Conwayové jsme takoví.“

„Ale proč jsi mne nevyhledal? Přece jsi věděl, kde bydlím. Jsem v telefonním seznamu.“

Berry si válel chlebovou kuličku.

„Já teď nikam moc nechodím. Bydlím na předměstí, ve Valley Fields...“

„Snad nejsi ženatý?“ zděsil se lord Biskerton. „Ženuška tě nepustí z domu nebo v tom vězí něco jiného?“

„Ne, bydlím se starou hospodyní. Je u nás odjakživa, bývala to moje chůva a pořád se tak chová. Dnes ráno,“ vyhrkl popuzeně, „za mnou křičela, jestli jsem si vzal vlněné spodky.“

„Probůh,“ lord Biskerton povytáhl obočí, „do intimních podrobností raději nezabíhej. Tak ty máš pečovatelku. Chůvy tohle dělají. Vzpomínám si, že moje chůva mi jednou dala pusku na peroně paddingtonského nádraží, když jsme všichni odjížděli do školy, a celé pololetí jsem o tom pak slyšel. Proč se jí nezbavíš? Vyplať jí penzi, ať si jde po svých!“

„Vyplať jí penzi?“ Zatrpkle se usmál. „Nemám z čeho. Musím ti to vysvětlit, Biskroune. Nikam nechodím, bydlím na předměstí a nevyhledávám staré kamarády, poněvadž jsem na mizině.“

Biskroun to nechápal.

„Jak na mizině?“

„Snad jsem trochu přehnal. Přesně vzato, jsem teď o něco míň na mizině, než jsem byl donedávna, po dva roky. Teď se

to zlepšilo, jelikož jsem se stal osobním tajemníkem pana Frisbyho, amerického finančníka. Ale platu nemám víc než pár liber týdně.“

„Jak můžeš být tajemník? Tajemníci musí znát těsnopis a podobné hovadiny.“

„Těsnopis jsem se naučil.“

„Páni!“ užasl Biskroun. Teď teprve chápal tu tragédii v celém rozsahu i s důsledky. „Tos teda musel na tom být hodně chabě!“

„To jsem byl. Naštěstí se našel chlápek, který mi lidumilně půjčil dvě stovky. Jinak bych asi zašel na hladomor.“

„Ale co se to stalo? Ve škole jsi byl přímo mladý milionář, peníze z tebe padaly a koupit kamarádovi sendvič s džemem pro tebe byla nepatrná maličkost. Kam se všechny ty prachy poděly?“

Berry zaváhal. Vyprávět o vlastním neštěstí není nikdy nic příjemného, ale byl už delší dobu tak osamělý, že vyzpovídat se příteli ho docela lákalo.

„Fakt to chceš slyšet, Biskroune?“ ujistil se. „Nebude tě to otravovat?“

„Otravovat? Kamaráde, přímo dychtím se to dozvědět. Začni od útlého dětství. Zázračné dítě, určitě génius po dědečkovi... Povědej!“

„Abys pak nelitoval.“

Biskroun se oddal vzpomínkám.

„Poznali jsme se, když ti bylo asi čtrnáct. Dost odpudivý na pohled, samá noha, velké uši, na druhé straně ta neskrývaná zazobanost. Odkud byly ty peníze? Poctivě vydělané, doufám?“

„Peníze jsem měl od tety. To bylo tak: byl jsem jedináček...“

„Víc takových jako ty by asi nesnesli?“

„Matka zemřela, když jsem přišel na svět. Ani otce jsem nepoznal.“

„To bych si někdy taky přál,“ prohodil Biskroun. „Šestý

hrabě většinou docela ujde, ale někdy je fakt naprosto nemožný. Proč jsi nepoznal otce? Sirotek, jak zákon káže, vid’?“

„Otec zahynul při železničním neštěstí, když mi byly tři roky. Teta mě adoptovala. Její manžel taky právě tehdy zemřel a zanechal jí veliký majetek. Tak to byly ty prachy, co ze mě padaly ještě ve škole. Strýc dovážel jutu a měl licousy, jinak si nic nepamatuju.“

„Ve třech letech jsi určitě byl děsný spratek. I ve čtrnácti to ještě bylo dost špatné. Ve třech letech si to nedokážu představit. Silní mužové se chvěli v základech...“

„Naopak! Hannah často říkává...“

„Hannah, to je kdo?“

„Ta moje chůva, Hannah Wisdomová.“

„Aha, ta, co chce, abys nosil vlněné spodňáry. Na chvíli jsem měl dojem, že do děje vstupuje nějaká osudová žena.“

„Hannah říkává, že jsem byl jako andílek v sametovém oblečku, hlavičku plnou zlatých prstýnků...“

„Toť odporné, zadrž!“ zakročil Biskroun. „Jisté věci se v čistě pánské společnosti nedají vypravovat. Pokračuj o tetě. Zatím je mi to jasné. Jak to bylo dál?“

„Teta o mne pečovala, dala mě do přípravky, pak do Cambridge, dopřála mi všeho měrou vrchovatou.“

Biskroun se zachmuřil.

„A teď přijde nějaký háček. Ještě nevím, co to bude, a nemůžu se dočkat. Povídej dál!“

„Háček,“ řekl Berry, „spočíval v tom, že se teta snažila rozhojnit svoje bohatství investicemi. Zatímco my dva jsme trávili blažený čas ve školních škamnách, teta utrácela jako opilý námořník. Nevím, jestli se zajímala i o těžbu zlata z mořské vody, ale jestliže tak neučinila, byla to její jediná zdravá investice. Nejrozmanitější šíbrři si u ní podávali dveře a teta jim ochotně psala štědré šeky.“

„Ženské,“ prohlásil Biskroun, „by vůbec neměly vlastnit šekové knížky, jak často říkám. Hlavu mají jen na klobouky.“

„Teta umřela, jsou to dva roky, a učinila mě univerzálním dědicem spousty zcela bezcenných akcií. To je v podstatě můj příběh.“

„Z boháče žebrákem?“

„Přesně tak.“

„Strašlivé. Naprosto ohavné,“ ohodnotil to Biskroun.

„Teta měla právníka jménem Attwater. Naštěstí to byl jeden z těch vzácných lidí, kteří v nás udržují důvěru v budoucnost lidstva, tedy do jisté míry. Měl sice kapří oči a ksicht jako zouvák, a pokaždé, když přišel k tetě na večeri, mě zpražil jako gentleman ze staré školy, kdykoli jsem se odvážil něco prohodit, ale nakonec se pod hrubou skořápkou vyklubal dobrodinec, který mi bez řečí půjčil dvě stě liber. Budu-li někdy mít syna, pokřtím ho Ebenezer Attwater Conway.“

„Prosím tebe, k čemu by ti byl syn?“ namítl Biskroun.

„Attwater mi zachránil život. Tři měsíce jsem běhal po Londýně a sháněl místo, po večerech se učil těsnopis a psát na stroji. Konečně jsem dostal flek u jednoho vývozce-dovozce. Ten se sice před měsícem odebral na odpočinek, ale byl tak dobrý, že mě doporučil Frisbymu, svému příteli a kolegovi. Takže teď u Frisbyho otročím. Proto tedy bydlím na předměstí a nevyhledávám společnost Biskertonů a jim podobných aristokratů se zlatou lžičkou v ústech. Nejhorší je, že mě okolnosti donutily odložit plány na cestu kolem světa. Chtěl jsem jet nákladním parníkem, co se potlouká podél pobřeží a vozí zboží od přístavu k přístavu.“

Biskroun se z toho nemohl vzpamatovat.

„Tak ty ses mi vyhýbal jen proto, že už jsi neměl prachy? Styděl ses za svou nezaviněnou bídu? Takový nesmysl jsem v životě neslyšel.“

Berry se začervenal.

„To není tak snadné. Nemůžeš se stýkat s lidmi, kteří jsou na tom nesrovnatelně líp než ty.“

„Kdo se nemůže stýkat?“

„Nikdo.“

„Pche,“ pravil lord Biskerton neochvějně. „Já to dělám celý život, a když pámbu dá, vydržím s tím až do časů, kdy budu zchátralý a šedivý. To si myslíš, kamaráde, že já nějaký majetek mám? Peníze znám jen z doslechu.“

„Co to povídáš?“

„Tak tomu jest, brachu. Jestli chceš vidět skutečnou bídu, stačí se podívat na naši famílii. Já nemůžu loktem do kapsy, otec rovněž tak a teta Vera je na tom stejně. Rodinná epidemie nemajetnosti. Jsem zadlužený po celém Londýně. Tatík si už kolik týdnů nemůže dovolit jíst maso a teta Vera, vdova po proslulém plukovníku Maceovi, Archibald Mace, C.V.O., píše povzbudivé povídačky do večerníků, dojemné příběhy, kterými se snaží čtenáře přesvědčit, že nakonec přec jen slunko opět vysvitne a ptactvo, ač neseje, přece si zpívá, a tak podobně. Teta je na tom tak mizerně, že se dokonce pokusila vypůjčit si ode mne, totálního žebráka.“

Nad tou vzpomínkou se musel zasmát a přitom si ještě nabral ovocného salátu. Pak zvážněl a poučně dodal:

„Dneska, chlapče, není takovému hraběti co závidět. Hraběte jen šidí a okrádají. Kdyby ti někdo nabízel tohle zaměstnání, ubal mu ránu a dej se na útěk. A hraběcí syn a dědic je na tom ještě hůř.“

„Byl jsem vždycky přesvědčený, Biskroune, že máš majetku habaděj. Jenom ten zámek v Sussexu...“

„To je ten hlavní problém. Všechny prachy jdou na údržbu. Spousta lidí takhle uvažuje, v obrázkovém časopisu vidí, jak hrabě stojí před severovýchodním křídlem svého sídla v Horní Dolní, a myslí si, škoda, že ho neznám, hraběte, kdybych se s ním mohl dát do řeči, třeba by mi půjčil. Jenže čtenář netuší, že když hraběte postavili před fotoaparát, jeho myšlenky dlely u otázky, kde vzít peníze na to severovýchodní křídlo, které nutně potřebuje novou omítku. To máš, kamaráde, daň z nemovitosti, daň z příjmu a zvláštní daň a všelicos ještě, takže do rodinné kasy skoro nic nepři-

bývá. V podstatě jde o to,“ uzavřel Biskroun, „že si Anglie nemůže dovolit všechno najednou. Chceme-li mít šťastnou, dobře zaopatřenou aristokracii, nemůžeme si dovolit žádné války. To je buď, anebo.“

Povzdechl si a hluboce se zamyslel. Po chvíli pokračoval: „Potřeboval bych nějak přijít k penězům. Na dostizích se mi to nedaří, ani v kartách. Ale nějaký způsob existovat musí. Všude kolem sebe vidíme spousty bohatých darmošlapů. Ti si to dovedli zařídit. V jedné knize jsem se dočetl, že si takový darebák na ulici vyhlédne zámožného člověka, úplně cizího, jde k němu a do ucha mu šeptne: ‚Na slovíčko, pane!‘ a pak dodá, opět šeptem: ‚Marně to skrýváte, vím všechno!‘ Ten cizí zámožný člověk se lekne, zpopelaví a po zbytek života mu platí. To by mohlo něco vynést.“

„Asi sedm let, řekl bych.“

„Kdybych to zkusil, dám ti vědět. A kdyby mě zašili, budeš za mnou chodit o návštěvních dnech a skrz mříž mi budeš podávat nábožné brožurky.“

Vzal si sýr a vrátil se k jednomu z předešlých témat konverzace.

„Cos to říkal o cestě kolem světa nákladním parníkem? Chystal ses k tomu právě, když ses ocitl na mizině? Přišlo mi to jako blbý nápad. Co na tom vidíš, kolem světa nákladním parníkem?“

„Napadlo mě to, asi by se mi to líbilo. Vždycky bych někde zůstal a prožíval dobrodružství. Znáš tu báseň od Kiplinga o cestě do Ria?“

„Pozor!“ varoval ho Biskroun, když viděl, že se chystá recitovat. „To je tu nedovolené, v klubu recitovat. Na to jsou pravidla, dostal bych od výboru přísnou důtku...“

„Nedávno jsem mluvil s chlápkem, který se vrátil z Ameriky,“ pravil Berry a oči se mu rozsvítily žádostí. „Arizona, Mohavská poušť, rejžoval zlato... Připadal jsem si jako uvězněný orel.“

„Jako cо?“

„Uvězněný orel, v kleci.“

„Proč?“

„Protože sedím ve Valley Fields a nikdy neuvidím nic, co stojí za vidění.“

„Teď můžeš vidět mě,“ poradil mu Biskroun.

„Koloradský Velký kaňon, jen si to představ!“

Lord Biskerton zavřel oči a řekl, že si to představuje.

„Mám nějakou šanci někdy to opravdu uvidět?“

„Proč ne?“

Berry se zazmítal.

„Copak jsi neslyšel, co ti říkám?“

„Slyšel,“ řekl lord Biskerton a myslel to upřímně. „Ani slůvko mi neuniklo a přišlo mi to jako nejapný blábol. Chceš odfrčet do Ria a naříkáš, že nemůžeš. Proč bys nemohl? Rio není nějaké uzavřené město, aspoň si myslím.“

„A co Attwater? Půjčil mi peníze, musím mu je vrátit. Napřed je musím vydělat. Odfrčím-li do Ria, vydělat si je nemůžu, to je snad jasné?“

„Ty mu chceš ty prachy vracet?“ ohromeně se otázal Biskroun.

„Samozřejmě...“

„Pak ovšem mluvíme zbytečně. Jestliže chceš pokračovat na cestě životem s tím, že budeš splácet dluhy, nikam ovšem nepofrčíš.“

Odmlčeli se, Berry se mračil.

„Někdy se mě zmocní neklid. Nevím, co počít. Ty to nemáš?“

„Neklid, ne. Londýn mi docela vyhovuje.“

„Mně tedy ne. Ten chlápek, co se vrátil z Ameriky, mi vysvětlil všechno o zlatokopectví, jak se to dělá.“

„To bych nechtěl dělat, ani náhodou.“

„Ve dne praží slunce, v noci spíš pod širákem, hloubíš jámu do skály...“

„Báječné vyhlídky, a nikde ti ani nepodají nic k pití, co? Jestli ti tohle chybí, chlapče, tak jsi totálně mimo normu.“

Totálně mimo. Bez ohledu na to, že si připadáš jako kreveta v aspiku.“

„Neřekl jsem kreveta v aspiku. Jako orel v kleci.“

„To je stejné.“

„To není stejné.“

„Nu dobrá,“ mírumilovně pravil Briskoun. „Nechme toho. Zaříd se po svém. Ale ten dluh, to opravdu nemůžeš schrastit dvě stovky? Co ty akcie po tetě, všechny jsou bezcenné?“

„Jako starý papír do sběru.“

„Co je to zač, ty akcie?“

„Všechno si nepamatuju. Tisíc podílů Federálních barviv a tři tisíce nějaké developerské společnosti. A taky nějaký důl, na to jsem málem zapomněl.“

„Cože, ty máš akcie nějaké důlní firmy? To by mohlo být sametové!“

„Moc se nevzrušuj, je to k ničemu, jako všechny tetiny investice.“

„Jaký je to druh dolu?“

„Jak bych ti to popsal: měl to být důl na měděnou rudu, ale žádná taková ruda tam není. Ten důl se jmenuje Splnění sen, ale je to spíš něco jako noční můra.“

„Berry, člověče,“ pravil lord Biskerton, „opakuji a nanejvýš zdůrazňuji, že tvoje situace je ve skutečnosti sametová. Lidi chtějí měď, i když nevím proč, za měďák si koupíš nanejvýš večerník nebo lízátko z automatu. Nicméně se lidi strkají a předbíhají, když mají možnost zakoupit si akcie měděných dolů. Takže jediné, co ti zbývá, je prodat to, zaplatit Attwaterovi (jestliže to opravdu myslíš vážně), ze zbytku mi můžeš půjčit, co uznáš za vhodné, a pak jsi volný jako pták, můžeš frčet, kam se ti zachce, a dělat, co se ti zlíbí.“

„Ale vždyť ti říkám, že v té jámě žádná měď není!“

„Propána, na důl vždycky najdeš kupce. To by byl pro starou dobrou Anglii úplný konec, kdyby se v ní nenašel ani jediný nadějeplný kupec měděných akcií. Že v té jámě není měď? Můj otec si kdysi koupil akcie ropného vrtu a pak

se ukázalo, že tam nejen není ropa, ale nebyl tam ani ten vrt. S jistotou tvrdím, že postačí trochu se porozhlédnout a najdeš tucet chamtivců, kteří ti za ty papíry ochotně vyplatí několik stovek.“

Berry jezdil nervózně prstem po ubrusu. Jeho představitost nevyžadovala velké přesvědčování.

„Myslíš, že by se to tak dalo udělat?“

„Zcela jasně!“

Berry se rozjařil.

„Jestliže se mi podaří sehnat peníze na zaplacení dluhu, nezůstanu tady ani den. Nasednu na první loď do Ameriky a vydám se na Západ. Mám to jasně před očima, Biskroune. Nedozírné pláně, horský masiv v pozadí, všechno v pohybu. Kryté vozy jedou mezi rozeklanými rudými útesy. Chlapi, na hlavě sombrero, modré overaly...“

„Burani, jeden jako druhý, žádná kultura,“ Biskroun neměl pro jeho plány pochopení.

„Do ničeho se nepouštěj... Ty někam jdeš?“ zeptal se, když Berry vstal od stolu.

„Bohužel musím, práce čeká.“

„Teď hned?“

„Mám jen hodinu na oběd a dnes by nebylo dobré porušit pravidla. Dědek má choulostivé trávení a dnes se trochu vztekal.“

„Nu, jdi si, když musíš,“ rezignovaně souhlasil Biskroun. „Pamatuj si, co jsem ti řekl o tom měděném dole. Horoucně vděčný bych byl na tvém místě za tetu, která mi něco odkázala. Já jsem měl za celý život jen dvě tety. Vera, tu jsem ti popsal. Teta Caroline zemřela, je to pár let, a zůstala mi dlužná dva a půl šilinku, potřebovala na taxíka.“

* * *

Potom se Berry rozloučil s bývalým spolužákem a odjel podzemkou do City, aby se znovu ujal svých pracovních povinností. V té době seděl jeho pán, T. Paterson Frisby, ve své kanceláři na adrese 6 Pudding Lane, EC4, a rozmlouval telefonicky se svou sestrou Josephinou.

T. Paterson Frisby byl malý mužík a vypadal jako useň v octovém nálevu. Sluchátko držel s výrazem zoufalství a vyčerpání. Jednak ho trápilo pomýšlení, že musí hovořit se sestrou, která vynikala žvanivostí, hlavně po telefonu, a navrch ho sužovala žaludeční nevolnost, o níž se Berry zmínil svému příteli Biskertonovi.

Ty žaludeční obtíže mohl snadno předvídat, ale toto vědomí mu situaci nikterak neusnadňovalo. Bezpočtu lékařů ho varovalo, aby se vyhýbal pečeným kachnám, a pan Frisby se podle jejich rad většinou choval, ale předešlého večera se ho zmocnil nezřízený chtíč, a tak se napral kachnou a nádivkou jako nevzdělaný křupan. Dnes již od rána trpěl příslušnými následky. A Josephine si vybrala ten nejhorší čas, aby ho zavolala.

„Haló,“ řekl pan Frisby zmučeným hlasem, jako z hrobu. Z lahvičky na psacím stole vyňal pepsinovou pilulku a vhořdil si ji do úst, nikoli však rozjařeným způsobem, jako když laskavý panovník rozhazuje mince svým poddaným, nýbrž usouzeně a odevzdaně, jako člověk, který musí nevolky vydat peníz neodbytnému prosebníku. Věděl, že jeho útroby si to žádají a nedají pokoj, dokud svou dávku nedostanou. Je to hanba, že se zde kronikář musí zabývat Frisbyho útroby; činí tak jen proto, aby měl čtenář přesnou a celistvou představu o tom, co někteří musí vytrpět.

„Haló!“ pravil pan Frisby a uslyšel pronikavý soprán.

„Patersone!“

„Ech?“

„Jsi tam?“

„Huh!“

„Poslouchej!“

„Poslouchám...“

„Tak tedy poslyš!“

„Vždyť říkám, že poslouchám. Mluv k věci, a rychle, každé tři minuty stojí pětáctýřicet dolarů.“

Paní Josephine Moonová totiž volala ze svého bytu na Park Avenue v New Yorku. Za hovor sice bude platit ze svého, ale pan Frisby nenáviděl plýtvání, i když se nejednalo o jeho peníze. Jeho majetek obnášel dobře dvacet milionů a pan Frisby jej miloval, každý jednotlivý cent.

„Patersone! Poslouchej!“

„Co je?“

„Slyšíš mě?“

„Ovšemže tě slyším.“

„Tak poslyš: za týden pojedou s Bessemerovými do Japonska.“

Pan Frisby tlumeně záupěl a jeho obličej, nikoli nepodobný koňskému, se bolestně zkrivil. Neměl v zásadě nic proti cestě své sestry do Japonska, už proto, že dlíc v Japonsku bude ještě vzdálenější, než kdyby zůstala doma. Vadilo mu, že ho kvůli tomu volá. Kdyby mu poslala lístek s obrázkem tokijského hotelu, s šípkou označující jedno z mnoha oken, „Toto je můj pokoj“, úplně by mu to stačilo.

„To je všechno, cos mi chtěla sdělit?“ zachraptěl.

„Ne! Poslouchej!“

„Poslouchám.“

„Volám taky kvůli Anně.“

„Ano? Co je s Annou?“ zeptal se srdečněji, neboť jakkoli byl jeho vztah k sestře chladný, její dceru Annu měl vždycky upřímně rád. Obchodní zájmy ho odvedly z rodné země, takže ji už několik let neviděl, ale rád si ji připomněl jako hezkou, živou dívčinu.

„Patersone, jsem s rozumem v koncích!“

Pan Frisby potlačil poznámku, že jistě nemusela chodit daleko.

„Patersone!“

„Co se děje?“

„Povídám, že pokud jde o Annu, jsem s rozumem v koncích.“

„Ano, to jsem slyšel...“

„Víš, co minulý týden provedla?“

Pan Frisby neklidně poposedl, jako by zjistil, že sedí v mraveništi.

„Jak mám vědět, co provedla minulý týden? Jsem snad jasnovidce?“

„Odmítla Clarence Dumphyho, syna Mortimera J. Dumphyho. Řekla, že je chcípák! Clarence je ten úplně nejlepší mládenec široko daleko, nepije, nekouří, jednou zdědí miliony. A víš, co řekla mladému Burwashovi?“

„To je kdo, mladý Burwash?“

„Twombley Burwash, od Dwighta N. Burwashe. Řekla mu, že by si ho vzala, kdyby šel a vrazil facku policajtovi.“

„Cože, jakému policajtovi?“

„To je prý jedno, jakémukoli policajtovi. Může si vybrat. Ale Twombley řekl, že to neudělá, pochopitelně. V životě ne! Tak je to s ní v jednom kuse. Je strašně romantická a já se bojím, aby nakonec neutekla s nějakým pobudou. Potřebuje se vdát, ale normální ženich jí není dost dobrý. Zeptala jsem se jí, kdo by se jí líbil. Prý aby měl něco z Genea Tunneyho, T. E. Lawrence a Lindbergha, ale musel by vypadat jako Ronald Colman.“

Já tedy teď pojedou do toho Japonska a tak jsem si řekla, že nejlepší by bylo poslat ji do Anglie na celé léto. Jedna sezona v Londýně může stačit, seznámí se s nějakým slušným mladíkem...“

Pan Frisby se zajíkl.

„Teda jestli si myslíš, že mi ji hodíš na krk...“

„Ovšemže ne, nemůže přece zůstat v tvém staromládeneckém bytě. Musí dostat příležitost setkat se s dobrou společností. Chci si dát inzerát, jestli by si ji nějaká urozená

lady nevzala na léto k sobě jako za společnici a že by byla jako její garde...“

„Aha,“ panu Frisbymu se ulevilo.

„Ale musíme dát pozor, aby to byla skutečná urozená lady. Paní Bessemerová mi vyprávěla, že nějaká její známá si dala takový inzerát a přihlásila se jí vdova po chlápku, který dostal titul kvůli tomu, že byl starostou někde v Lancastershiru, kam král zavítal k otevření nové radnice či něco na ten způsob. Ty opravdové dámy mají křestní jméno, jako lady Agatha tahleta a lady Adéla tamta. To znamená, že jsou z přízně s nějakým vévodou nebo hrabětem.“

„Rozumím.“

„Je to složitá záležitost, ale něco se musí podniknout. Jak jsi na tom s houserem?“

„Cos to teď řekla?“

„Proč se divíš? Každý ví, že máš pořád housera.“

„Nedivím se, jen jsem dobře neslyšel, na co ses ptala.“

„Na housera, hou-se-ra, jak sis naříkal, že tě věčně bolí v kříži.“

„Prokristapána,“ zaúpěl pan Frisby, „víš, co to stojí, a ty se ptáš na tak zbytečné věci! Je to lepší!“

„Co je to?“

„Lep-ší, a už to sluchátko polož, nebo skončíš v chudobinci!“

Když vzrušení opadlo, pan Frisby setrval v strnulém zadumání a pak sáhl po svých škrobených odpínacích manžetách, stojících na stole vedle kalamáře. Potrpěl si totiž víc na pohodlí než na naškrobenou eleganci, a proto si odpínací manžety odpínal, jak to šlo. Rád je však používal k zachycení prchavých myšlenek, jako si třeba básníci na ně zapisují, kdykoli je něco napadne.

Teď si svým neúhledným rukopisem poznamenal:

Josephine je slepice